

14. Стратегический менеджмент / Под ред. Петрова А.Н. —СПб.: Питер, 2005. — 496 с. — С. 252—253.

15. *L.W.Rue, P.G.Holland*. Strategic Management: Concepts and Experiences. 2d ed. N.Y Mac Graw Hill. 1989.

16. *Маленков Ю.А.* О классификациях стратегий компаний// «Эмитент. Существенные факты, события, действия. N42(173) 2006» / Электронный ресурс: [Режим доступа]:

<http://www.cfin.ru/management/strategy/concepts/classification.shtml>.

Статтю подано до редакції 15.03.12 р.

УДК 364.05.55

Л. А. Вірван, канд. екон. наук,
доцент, професор кафедри
«Менеджменту зовнішньоекономічної діяльності»,
Карпатського інституту підприємництва
ВНЗ ВМУРОЛ «Україна»

ЄДНАННЯ СВИТОГОСПОДАРСЬКИХ ПРОЦЕСІВ ЯК НОВА ЕРА РОЗВИТКУ І ПРОГРЕСУ З МЕТОЮ АКТИВНОГО ВИКОРИСТАННЯ НОВИХ МОЖЛИВОСТЕЙ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

АНОТАЦІЯ. Світова економічна спільнота має свідомо прийняти виклики, загрози та імперативи глобалізації розвитку як неминучість єднання світу, світової солідарності, глобальної інтеграції розвитку як нову можливість удосконалення зростання прогресу, та активізації нових можливостей світової економіки.

КЛЮЧОВІ СЛОВА. Нова ера глобалізації, орієнтири національного розвитку, закони глобалізації, економічний простір держав-систем, високий рівень технологій, найбільша загроза глобальної віртуалізації світового господарства, розв'язання проблем руху капіталів та інтеграції світових фінансових ринків, впровадження нових технологій в сучасну науку, освіту, економіку України.

ANNOTATION. The world economic community should consciously accept the challenges, threats and imperatives of globalization as inevitable unification of the world, global solidarity, global integration of a new opportunity to improve growth progress, and revitalization opportunities the global economy.

KEYWORDS. A new era of globalization, the guidelines for national development, the laws of globalization, the economic space of the systems, high technology, the biggest threat to global virtualization

world economy, problems of capital movements and integration of world financial markets, new technologies in modern science, education, economy Ukraine.

Вступ. Чи не найбільш значущим результатом драматичного і трагічного ХХ століття є те, що людство остаточно і безповоротно «...стало єдиним всепланетним утворенням на відміну від попередніх часів, коли окремі народи і племена, не кажучи вже про населення материків, розділених океанами, були в значній мірі роз'єднані» (Н. Ремерс, 1990).

На зламі ХХ—ХХІ століть світове співтовариство переходить до нової ери — ери глобалізації розвитку. Ця ера відкриває для людства не лише нові, небачені можливості розвитку і якісного зростання, але й нові загрози, проблеми і глобальні конфлікти. Якщо світ хоче не лише вижити, а й домагатись нового рівня розвитку для всіх країн, у тому числі і слов'ян, а не лише для «золотого мільярду», він повинен шукати нових шляхів подолання криз і конфліктів. Тому сьогодні вже немає сумнівів, що перед людством об'єктивно постала небачена глобальна проблема, поряд денний ХХІ століття і невідкладні проблеми глобальної організації світового устрою і прийнятого для всіх держав глобального управління.

Актуальність теми полягає в необхідності подальшого наукового дослідження та економічного аналізу світового досвіду другої половини ХХ — початку ХХІ століття який показує, що ніякі специфічні умови, особливості національного розвитку, кризові стани і внутрішні трансформації не можуть ні відмінити, ні відкласти невмолиму дію об'єктивних законів глобалізації розвитку. Країни, які виявляться неспроможними зайняти місце в експресі світової глобалізації, неминуче опиняться під її колесами. Таким є закон сучасного розвитку — закон глобалізації. Глобалізація світового розвитку не є чимось таким, що впало на голову людства зненацька. Історично світ глобалізується та інтегрується в процесі всього періоду його розвитку. Про існування і дію об'єктивного закону глобалізації як історичного явища і процесу думали та інстинктивно здогадувались і писали ще деякі наші великі попередники, починаючи з XV століття.

Так М. Драгоманов ще наприкінці XIX століття писав: «Вся практична мудрість людська може бути в тому, щоб убачити напрямок руху світового, його міру, закон і послужитись тим

рухом. Інакше той рух піде проти нас, роздавить нас.» Ці слова є дуже актуальними для України, яка ставши незалежною державою, ще не має ні національної стратегії розвитку, ні глобальної орієнтації, ні програми регіональної інтеграції до Європи.

Мета та завдання наукового дослідження: забезпечити реалізацію національних інтересів України в умовах глобалізації; сумістити національну стратегію новонародженої держави з стратегією глобального розвитку, яка диктує поглинання, інтеграцію та уніфікацію країн і націй держав-систем.

Виклад основного матеріалу. Передові сучасні вчені-дослідники проф. Філіпенко А.С., Гальчинський А.С., д.е.н. проф. В.Є. Новицький, В.О. Шевчук, Геець В.М., В.П. Кириченко, З.О. Луцишин, Т.В. Кремень, А. Сливоцький, А. Тойбні, Г.С. Шемет, М. Драгоманов, А.М. Мороз, С.В. Івахненко, Чарлз В.Л. Гіл, П.В. Мельник, Л.Л.Тарангул, Д.М. Михайлов, Ф.М. Лукашевич, О.І. Рогач, В.А. Вергун, О.І. Шнирков, Джеральд М. Майер, Данієла Олесневич, Е. Кочетов, О. Білорус та ін. закликають людство свідомо прийняти виклики, загрози та імперативи глобалізації розвитку як неминучість і як нову можливість розвитку, та активно використовувати нові можливості. Дійсно, єдино можливою відповіддю людства на виклики і загрози глобалізації є світова солідарність, єднання світу, всіх народів і національностей, необхідна глобальна інтеграція, глобальна справедливість і глобальна демократія. Приймаючи виклик глобалізації на порозі XXI століття, людство повинно знайти в собі сили, щоб підняти до рівня справедливої глобалізації для всіх народів і для всіх громадян світу. Переможців у глобалізації не повинно бути і об'єктивно бути не може. Глобалізація — це спільна доля людства. Якщо деякі країни — світові лідери зроблять спробу силою взяти лише собі всі досягнення глобалізації і його позитиви, а негативні результати перекласти на плечі слабких країн, світова катастрофа неминуча, бо людство зіткнеться з незворотнім процесом глобальної деградації.

Великі глобальні країни, такі як США, Японія, Китай, Індія, Росія, Європейський Союз несуть особливу відповідальність за розробку правил «глобальної гри». Вони повинні відмовитись від політики глобального тиску сильних країн на менш розвинуті країни і країни перехідного періоду. Цього об'єктивно вимагають і їх власні інтереси і весь хід світового розвитку.

Орієнтири національного розвитку в сучасному глобалізаційному світі лежать не в середині національної економіки — вони далеко винесені на зовнішні глобальні рубежі. Саме там потрібно приймати стратегічні рішення, таким чином формувати світову глобальну систему, яка дозволить сучасним системам вчасно перебудовуватися і розвиватися в напрямку рівноваги.

Якщо це методологічне посилення розглянути відносно до економіки, то світова економічна система постає не як механічна сума національних економік, а як самодостатня, само розвинута геоекономіка, працююча за своїми законами. Ці закони формують новітню, рухливу економічно-фінансову інфраструктуру.

Роль національних держав трансформується, найбільш розвинуті з них перетворюються в транснаціональні «країни-системи» (наприклад США, ЄВС). Вони вже не можуть не рахуватися з наднаціональними тенденціями в економічній, інформаційній, фінансовій, соціальній, військовій та інших сферах. Вони починають грати роль глобального підприємця, демонструють функцію реалізації стратегічних національних інтересів і спрямувань фінансово-кредитних, банківських структур, транснаціональних корпорацій, консорціумів, союзів...

Універсалізація ринкових відносин супроводжується формуванням національних господарств, територіально-обмежених просторів, поєднаних єдиним ринком. Між цими господарствами склалися взаємовідносини і вони разом склали глобальну систему — світове господарство.

Вчені-економісти вважають, що знищення міжнаціональних бар'єрів, обумовлених державним регулюванням економіки дозволить підвищити ефективність конкуренції і забезпечити сукупний економічний вигравш — світовий дохід.

На наш погляд, з одного боку глобалізаційні процеси підвищать світовий дохід — це позитивне явище, але негативна сторона може бути більшою, адже знищивши національні кордони, в першу чергу знищиться культура нації, її духовність, національне лице, патріотизм, національна мова, самобутність та культурний спадок...

Зростаюча інтернаціоналізація, в перспективі веде до обмеження економічних можливостей не національних держав, а територіально-політичних структур в цілому.

У результаті, як відмічав російський учений-дипломат, доктор е. н., професор Ернест Кочетов: «на світовій карті намічені еко-

номічні кордони не співпадатимуть з національними». Економічний простір і ринок держав-систем уже не співпадають з територією якої-небудь держави. Прийшов перехід від системи «ринок—держави» до системи «багато держав — один ринок». Це не враховують лише ті держави, для яких характерний глибокий бюрократично-асистенціальний склероз; наприклад внутрішня торгівля в них відособлена від зовнішньої.

Три геоекономічні полюси — США, Об'єднана Європа та Японія, судячи за їх глобальним розвитком, покликані панувати у світовій економіці протягом найближчих двадцяти років. Хоч сценарії розвитку можуть бути найрізноманітнішими. Відносно панівного становища у світі об'єднаної Європи та Америки, на сьогодні, навколо цього питання відбувається багато дискусій.

Невідворотний наступ глобалізації і прийдешньої глобальності світу вимагають принципово нової розстановки основних геостратегічних і геополітичних сил світу, вимагають досягнення єдності світового простору. На порозі ХХІ століття особливо гостро проявляють себе нові закономірності, які діють синхронно і однонаправлено. Це по-перше, колосальне зростання масштабів глобалізації, а по-друге, стрімке прискорення процесів глобалізації. По-третє, посилення і поглиблення глобальної інтеграції.

Відмінити, відкласти, загальмувати глобалізацію нікому не вдасться. Неможливо сховатись від глобалізації або спрямувати її лише в своїх егоїстичних інтересах, як того хочуть деякі великі країни-лідери. Досвід показує, що під ударами глобалізації не здатна вистояти жодна окремо взята супермодерна фінансова імперія така як США чи Японія.

Глобальний егоїзм країн-лідерів — одна з найбільших сучасних загроз людству. Він призводить до глобальної нерівності країн і людей світу через нерівність технологій та умов життя «нової глобальної людини — країн золотого мільярда» і «людини відсталих країн».

Загроза посилення глобальної нерівності іде разом з глобальною загрозою світового поневолення окремої людини, соціальних груп, цілих суспільств і держав-націй (Пана Іоан Павло II, 2000 р.).

Бажаний для Заходу прорив на новий, небачено високий рівень технологій внаслідок уніфікації і технічної синергії викликаної і стимульованої процесами глобалізації «на користь лише «передових» і «обраних Богом» країн не відбудеться, бо техноло-

гічно відсталий і деградує глобальний ринок неминує зупинити цей порив і прорив. Глобальні країни-лідери сьогодні поставлені перед стратегічною альтернативою: або забезпечити поступовий, еволюційний, якісно новий розвиток всього глобалізованого світу, або зіткнутися з такими новими глобальними проблемами, з якими вони самі не в змозі будуть справитись, а світ і світовий ресурс для них вже буде втрачено назавжди.

Що ж заважає розвитку глобального світу як єдиного цілого? Надто велика кількість населення світу? Чи може надто великі масштаби зубожіння відсталих країн? Найбільш ймовірно, що цьому заважає західний менталітет егоїзму і бажання зберегти «зверхність». Комплекс зверхності Західної Європи в поєднанні з комплексом недосконалості менш розвинутих країн є головною причиною відсутності глобальних стратегій розвитку і стратегій глобалізації розвитку не тільки для всього світу, але навіть і для самих західних країн, у тому числі і країн «великої сімки».

Саме на цій основі і виникає найбільша глобальна загроза глобальній віртуалізації відірваного від світу суспільства Заходу, його тотальне занурення в інтереси ситого комфорту матеріального перенасичення, в штучно створені системи, в ілюзорну систему сприйняття світу, занурення в надприродні напрямки розвитку, які неминує стануть злякисними. Це тягне за собою загрозу руху світу й людського суспільства до глобального техногенного рабства та апокаліпсису через зруйнування і техногенне закабалення людської особистості, руйнування її «божественного начала» і творчої здатності до саморозвитку та вдосконалення, до кінця його гуманістичної «людської» історії і до початку технотронної історії світу, де людині буде відведено другорядну роль в умовах техногенного рабства.

Це може призвести до незворотних негативних наслідків в розвитку людської цивілізації. Це буде розвиток не для людини як вищої цінності, а проти людини. Перед людською цивілізацією з'являється глухий кут у розвитку...

Вважаємо згубним для всіх народних течій і національностей у даний час чинити чвари, інтриги, вияснення та утвердження хто є українець, хто є русин, а хто словак чи білорус...

Жити і працювати як на внутрішньому, так і на міждержавному рівнях в умовах інтриг та дискомфорту не тільки збитково, але й згубно. У всіх нас одна і та ж глобальна проблема — економічна і її потрібно вирішувати разом, приклавши всі розумові і

трудові ресурси в глобальному масштабі. А хто на якій мові розмовляє, чи на якому діалекті, думаємо, це не так суттєво, тому що мова дана людям перш за все для того, щоб розуміли один одного. А народи союзу можуть вільно спілкуватись один з одним без перекладу, можуть вільно вести як міждержавні переговори, так і діловий перепис. Тому створювати дрібні проблеми, що я — русин, а не українець і не росіянин і Боже не дай не сплутайте з бойками чи волинянами і тому подібне..., розводити на підґрунті цього поділ держави, чи області, вважаємо антидержавним і згубним. Особливо в той час, коли перед цивілізацією стоять такі нагальні, глобальні проблеми, як проблеми виживання і подальшого розвитку нащадків...

Наукові пропозиції. З метою об'єднання та укріплення позицій Союзу Незалежних держав в глобальному світі, прошу прийняти пропозицію створити Економічний Союз Незалежних держав шляхом об'єднання суверенних держав СНД.

За основу можна взяти створення єдиного митного платіжно-валютного союзу СНД.

Думаємо, що така ідея є необхідною і першочерговою, адже працювати в економічній ізоляції не тільки збитково, але й згубно, обмеживши один одного економічними та державними кордонами, митними тарифами, податками, ліцензіями, безмежно ускладнивши ринки збуту.

Йти до економічно-валютного союзу потрібно поступово на основі взаємодопомоги, партнерства, співробітництва, лібералізації митних та транскордонних процедур.

Об'єднана Європа йшла до Європейського валютного Союзу не одне століття.

На наш погляд, розв'язання проблеми міжнародних платежів, підвищення ефективності експортно-імпортних операцій слід шукати саме в послідовному створенні валютно-платіжного союзу держав СНД, сформованого на основі стабільного антиінфляційного платіжного засобу об'єднаних народів, створивши нову спільну Всесоюзну незалежну наддержавну стабільну резервну наднаціональну валюту об'єднаних держав СНД, яка не буде національною для жодної з держав-учасниць Митно-валютного Союзу.

Внутрішні платежі, кожна з держав СНД може проводити в чинній національній валюті, а міжнародні в наднаціональній резервній спільній валюті суверенних держав СНД. Назву цієї ва-

люти можна буде обґрунтувати і уточнити виходячи з історії, пропозицій, та особливостей культури держав СНД.

Створення та введення в обіг об'єднаними державами СНД єдиної наднаціональної валюти — це не одномоментна технічна операція, подібна обміну старих грошей на нові.

Єдина валюта об'єднаного наднаціонального союзу — це найвищий із досягнутих до сьогоденішнього часу етапів міжнародної інтеграції, об'єднання цивілізаційних національних угруповань в єдину вищу техногенну валютно-економічну систему. Європа йшла до єдиної валюти євро довгим історично-еволюційним шляхом, майже 2000 років. Кожна країна — учасниця ЄВС має свої економічні особливості.

Народи СНД теж пройшли немалий тернистий історично-еволюційний шлях...

Результати та пропозиції наукового дослідження. На відміну від резервної валюти ЄВС євро, національні валюти суверенних держав СНД, пропоную не виводити з обігу, а залишити як рівноправні валюти для внутрішніх платежів, адже національна валюта країни — це її обличчя, культура, історичний спадок, надійний резерв і гордість нації.

Вважаємо недоцільним проводити повну і незворотну конвертацію всіх національних валют країн-учасниць валютного союзу, оснований на фіксованих валютних паритетах (як євро).

Конвертованість національних валют дасть можливість здійснювати, використовуючи високі електронні технології, враховуючи ліміти валютних коливань. Міжнародні платежі проводити, виходячи із розрахунків, в якій валюті на певний час вигідніше і ефективніше розраховуватись.

Це відкриє повну лібералізацію руху капіталів, повну інтеграцію фінансових ринків та ринків цінних паперів, відкриються економічні кордони наддержавного економічно-валютного союзу, зростуть обсяги експортно-імпортних операцій, прискориться обіг валют, знизяться податки та митні збори, знизиться протекціонізм та відчуження, відкриються нові ринки збуту, що принесе значні прибутки в міжнародній торгівлі, прискориться стрімкий розвиток незалежних держав і народів, у тому числі й України.

Емісія цієї валюти не буде привілейованою для жодної з країн-учасниць наддержавного незалежного союзу, вона не буде національною для жодної з держав-учасниць, тому не буде працювати на жоден конкретний бюджет.

Емісійним центром може бути будь-яка із суверенних держав СНД, у тому числі і Україна, яка знаходиться в найвигіднішому, як часовому, так і геостратегічному розташуванні.

Кожен уряд суверенної держави СНД — учасниці валютного союзу може вести самостійне суверенне управління механізмом координації валютної політики, використовуючи свою монетарну політику в разі необхідності врегулювання стабільного курсу національної валюти.

Створивши єдиний наддержавний валютно-платіжний союз, створиться єдиний сильний економічно-валютний блок держав СНД із об'єднаною системою ринків, створиться єдиний військовий блок, який при необхідності захистить інтереси економічного наддержавного незалежного об'єднаного союзу, займе сильну геополітичну та геостратегічну позицію в світі.

Запровадивши єдину резервну валюту, запровадимо сильний прискорювач, тобто стимулятор економічного розвитку країн — учасниць союзу, стимулятор конкуренції та інтеграції в валютний союз країн СНД. Створення валютно-платіжного союзу посприє закладенню стабільної уніфікованої європейської правової основи, створяться економічні та соціальні умови для прийняття кардинальних мір прискорення економічних реформ, що в кінцевому результаті дасть змогу національним економікам:

- 1) стабілізувати ціни;
- 2) знизити та врівноважити рівень інфляції;
- 3) врегулювати рівень відсоткових ставок за кредитами;
- 4) дотриматись загальноприйнятих меж валютних курсів;
- 5) без девальвації проводити єдину кредитно-грошову політику;
- 6) досягнути стабільності державних фінансів;
- 7) звести до мінімуму бюджетний дефіцит,
- 8) врегулювати міждержавні борги;
- 9) відкрити нові ринки збуту;
- 10) відкрити економічні та державні кордони, що призведе до вільного руху капіталу та робочої сили;
- 11) вирішити глобальну проблему неплатежів і взаємо заборгованостей.

Слід відзначити, що поглинання економічно слабких країн більш потужними не буде, тому що запропонована наднаціональна резервна валюта не буде працювати на жоден конкретний бюджет. Національні інтереси кожної суверенної держави забез-

печуватимуться так, як і раніше, відкриються лише економічні кордони.

Західні інвестори та кредитори, відчувши стабільність держав СНД зреагують позитивно.

Неузгодженість і нестабільність курсів національних валют країн СНД роблять їх валюти обмежено конвертованими або навіть замкнутими.

Ступінь конвертованості валют залежить від глибинних економічних процесів в економіці країни, від стану її виробництва, забезпечується наявністю конкурентоспроможної продукції, а також насиченістю внутрішнього ринку товарною масою, наявністю певного резерву вільноконвертованих валют або золота.

Національні валюти кожної з країн СНД є обмежено конвертованими, тобто ними можна розраховуватись тільки в межах своєї країни. Національні валюти на міжнародних валютних ринках майже не купується і не продається, тобто не користується попитом, майже відсутня пропозиція. Тому автор у подальшому дослідженні цієї проблеми, пропонує, з метою вирішення міжнародних розрахунків і платежів, створити на базі валютно-платіжного союзу єдину Центральну валютну та фондову біржі, де можна було б створити попит і пропозиції на валюти держав СНД та їхні цінні папери. Для спрощення міжнародних розрахунків, міжнародні платежі проводити в єдиній резервній валюті, яку доцільно буде використовувати, коли дві чи кілька держав — учасниць союзу мають частково конвертовані валюти, що затрудняє міжнародні розрахунки, підвищує ризики змін валютних курсів, ризики збільшення витрат на хеджування валют, ростуть ціни, дестабілізується інфляція.

Висновки та пропозиції. Провівши наукове дослідження та ґрунтовний аналіз, на нашу думку, доцільно і раціонально, створити Міждержавний міжбанківський кліринговий центр наддержавного незалежного союзу на базі єдиної наднаціональної валюти платіжного союзу країн СНД і мультивалютної системи електронних платежів, що дасть можливість вирішити ряд суттєвих проблем:

- оперативно вирішувати питання щодо оплати першочергових поставок;
- забезпечувати безперервність розрахунків;

— уникнути кризи платежів за міжнародними розрахунками, тому що міжнародний кліринговий центр валютні кошти буде переміщувати із коррахунку на коррахунок, тобто, проводити взаємозалік зустрічних вимог і зобов'язань. Отже, вилучення коштів із коррахунків неможливе;

— забезпечити відносну збалансованість обсягів зовнішньоторговельних платежів центральних банків через ММКЦ, (Міжнародний міжбанківський кліринговий центр);

— значно скоротити витрати банків на проведення міжнародних розрахунків;

— здійснювати міждержавні розрахунки на міжнародній арені в режимі реального часу;

— успішно взаємодіяти із зарубіжними платіжними системами і підключитися до СЕП (системи електронних платежів) України центральні банки-нерезиденти, що значно розширить можливість і збільшить кількість операцій системи електронних платежів України і дасть змогу здійснювати міждержавний кліринг за міжнародними платіжними системами;

— оперативно отримувати зовнішній платіжний баланс України та інших держав СНД;

— забезпечити позитивне сальдо торговельного і платіжного балансу України та держав-учасниць;

— нарощувати експортний потенціал країни, що сприятиме структурній перебудові її економіки.

Джерелом безперервності міжнародних розрахунків буде статутний капітал ММКЦ наддержавного незалежного валютного союзу та оборотні кошти (тобто кошти на кореспондентських рахунках Центральних банків, відкритих у міжнародному міжбанківському кліринговому центрі).

Пропонуємо створити Систему Центральних банків держав СНД, на чолі з Центральним Наддержавним банком, який би координував, контролював рух капіталів і керував грошово-кредитною і монетарною політикою об'єднаних держав СНД, створював нормативно-законодавчі акти, щодо регулювання та руху наднаціональної валюти.

Література

1. Белоусов Рэм. Опыт России по стабилизации денег и финансов // Проблемы теории и практики управления. — 2010. — № 6.

2. Бельчук А. Финансовые кризисы в Азии и России и страны СНГ // Мировая экономика и международные отношения. 2009. — 5. — С. 22—24.

3. Борисоглебская А. А. Мировой финансовый кризис 1997—1998 гг. причины и последствия // США — экономика, политика, идеология. — 1998. — № 5. — С. 33—46.

4. Борко Ю. Новый этап углубления и расширения европейской интеграции: социальные аспекты // Мировая экономика и международные отношения. — 2010. — № 9. — С. 11—23.

5. Глобализация финансовых рынков: движущие силы и последствия // Деньги и кредит. — 2008. — № 5. — С. 27—30.

6. Луцишин З.О. Трансформація світової фінансової системи в умовах глобалізації. — К.: Видавничий центр «Друк», 2002. — 320 с.

7. Мельник П.В., Тарангул Л.Л., Гордей О.Д. Банківські системи зарубіжних країн: підручник. — К.: Алерта, Центр учбової літератури, 2010. — 586 с.

Статтю подано до редакції 24.03.12 р.

УДК 339.5

А. О. Олефір, канд. екон. наук доцент,
В. В. Олефіренко, асистент кафедри міжнародної торгівлі,
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»

РОЗВИТОК НЕТАРИФНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗОВНІШНЬОЇ ТОРГІВЛІ УКРАЇНИ В УМОВАХ ЧЛЕНСТВА В СОТ

АНОТАЦІЯ. Стаття присвячена висвітленню розвитку нетарифного регулювання зовнішньоекономічних відносин України після набуття членства в СОТ. У статті проаналізовано нетарифні обмеження зовнішньої торгівлі України та висвітлено проблеми й перспективи розвитку національного нетарифного регулювання зовнішньоторговельних відносин України як повноправного члена СОТ.

КЛЮЧОВІ СЛОВА: нетарифне регулювання, Світова організація торгівлі, кількісні обмеження, антидемпінгові заходи, компенсаційні заходи, спеціальні заходи, технічні бар'єри, субсидії.

АННОТАЦИЯ. Статья посвящена освещению развития нетарифного регулирования внешнеэкономических отношений Украины